

Kruitdamp uit de onderste la

Regelgeving en de opslag van wapens

Een notitie voor intern gebruik
binnen het LBVM

Amsterdam, 6 juli 1992
Van Dijk, Van Someren en Partners
in opdracht van LBVM
Caro Vermeulen
m.m.v. Paul van Someren

Inhoudsopgave

	Pagina:
Algemeen	1
1 Inleiding	3
2 Gemeentehuizen	5
2.1 Gemeentehuizen theorie	5
2.2 Gemeentehuizen praktijk	6
2.3 Knelpunten tussen theorie en praktijk	7
2.4 Eventuele oplossingen	7
3 Politie	9
3.1 Politiebureaus theorie	9
3.2 Politiebureaus in praktijk	9
4 Wapenhandelaren	10
4.1 Wapenhandelaren theorie	10
4.2 Wapenhandelaren praktijk	11
5 Controle op de WWM en haar uitvoeringsbesluiten	13
6 Diverse instanties	14
6.1 Brandweer	14
6.2 Rijksplanologische Dienst e.a	14
6.3 Rijksgebouwendienst	14
7 Samenvatting en conclusie	16
7.1 Samenvatting	16
7.2 Conclusie	17
Nawoord	18
Bijlagen	

Algemeen

Deze notitie maakt deel uit van een serie van acht korte onderzoeken, uitgevoerd door Van Dijk, Van Soomen en Partners (DSP) in opdracht van het Landelijk Bureau Voorkoming Misdrijven (LBVM).

De basis van dit onderzoek vormden een aantal (meer of minder) concrete vragen over het gebruik van technopreventieve middelen en daaruit voortvloeiende situaties die de medewerkers van Regionale Bureaus Voorkoming Misdrijven (RBVM) in praktijk tegen kwamen.

De kern van deze vragen was steeds 'regelgeving': wat zeggen de wet en andere regelingen over het gebruik van technopreventieve middelen en wat zijn de gevolgen van dit gebruik? Of, meer algemeen: hoe is dit onderwerp eigenlijk wettelijk geregeld?

Al deze vragen zijn in de eerste (algemene, oriënterende) fase geïnventariseerd bij medewerkers van RBVM's. Uit deze inventarisatie is de volgende lijst onderwerpen naar voren gekomen. In deze notitie besteden we aandacht aan onderwerp

1 Wat zijn de regels voor het opslaan van wapens?

- 2 Artikel 168 van de Gemeentewet biedt de mogelijkheid tot het stellen van eisen aan hang- en sluitwerk in nieuwbouw. Hoe werkt dit artikel in praktijk?
- 3 Wat zijn, in juridisch opzicht, de gevolgen van het gebruik maken van anti-vandalismevoorzieningen, als anti-klimpasta en anti-klimbeugels?
- 4 Wat zijn, in juridisch opzicht, de gevolgen van het gebruik maken van schrikdraad, anders dan in de veehouderij?
- 5 Wat zijn de juridische voorwaarden en gevolgen voor het gebruik van c.c.t.v. in openbare ruimte?
- 6 Wat zijn de regels voor de opslag van opiaten bij bijvoorbeeld apotheken?
- 7 Wat zijn de regels voor de opslag van gegevens, sleutels, en dergelijke door de particuliere beveiligingsdiensten?
- 8 Hoe werkt in praktijk de controle op een particuliere alarmcentrale zoals die is voorgeschreven in de Wet op de Weerkrpnsen?

Elk van de onderwerpen is in een aparte notitie uitgewerkt door DSP. In de tweede fase is een antwoord geformuleerd op de negen vragen.

Het antwoord op een vraag kwam tot stand door het (vaak telefonisch, soms 'persoonlijk') benaderen van vele informanten¹, die steeds een klein stukje van de vraag konden beantwoorden. Uiteindelijk zijn al deze brokjes informatie verwerkt tot de definitieve notitie over elk van de onderwerpen. De lezer moet zich wel realiseren dat wij bij het beantwoorden van de vragen afhankelijk waren van informanten die (begrijpelijkerwijs) vaak geen totaal-overzicht hebben over het onderwerp. Zij waren 'slechts' op hun deelgebiedje (zeer) bekend. Dit heeft tot gevolg dat de informatie misschien niet altijd even compleet is.

Daarnaast willen we de lezer erop attenderen dat bij sommige onderwerpen de ontwikkelingen zo snel gaan dat de antwoorden binnen korte tijd misschien niet helemaal volledig meer zijn. Dit is bijvoorbeeld het geval bij onderwerpen als 'schrikdraad' en het 'gebruik van c.c.t.v.'. Voor deze onderwerpen is men van plan de regelgeving aan te passen. Maar op dit moment is nog niet te zeggen op welke termijn of op welke punten dit gaat gebeuren.

1 De namen van de informanten zijn in een bijlage bij iedere notitie opgenomen.

Elk van de acht notities is slechts bestemd voor intern gebruik binnen het Regionaal Bureau Voorkoming Misdrijven. Sommige informatie uit de notitie is namelijk nogal gevoelig van aard.

Zoals gezegd wordt in de volgende notitie onderwerp 1 (regelgeving en het opslaan van wapens) verder uitgewerkt. Hierbij is gebruik gemaakt van (onder andere) wetten, besluiten, regelingen en circulaires. Terwille van de overzichtelijkheid staan in het onderstaand schema, voor wat betreft dit onderwerp, de door ons geraadpleegde wetten, en dergelijke.

Gebruikte regelgeving en de opslag van wapens

Gebruikte Wet/Regeling	Artikel	Vindplaats in deze notitie
Wet Wapens en Munitie	7; 8; 26; 27; 28; 33; 38; 42; 45	pagina's 5, 6, 10 en 13
Besluit Wapens en Munitie	3	pagina 6
Regeling Wapens en Munitie	29; 30; 32; 42	pagina's 10 en 11
Wetboek van Strafvordering	94-120; 141	pagina's 9 en 13
Hinderwet	2; 26; 26b; 28	pagina 14
Politiewet	25	pagina 15

1 Inleiding

Wapens zijn er in allerlei soorten en maten. Van al dan niet nucleaire bommen via handschietwapens tot keukenmessen. De Wet Wapens en Munitie (WWM) geeft in artikel 2 een opsomming (opgenomen in bijlage 6). Wapens zijn een gewild attribuut, zeker voor mensen met criminele bedoelingen. Opslag en transport van wapens vergen dus extra aandacht. Voorkomen moet worden dat wapens in verkeerde handen vallen. Nu geldt dit probleem niet voor alle wapens die in bijlage 6 worden genoemd even sterk. Enerzijds bestaan er wapens (bijvoorbeeld 'toestellen voor beroepsdoeleinden die geschikt zijn om projectielen af te schieten') waarvan de kans, dat ze ooit in verkeerde handen vallen en door die handen kunnen/zullen worden gebruikt, zeer gering is. Anderzijds bestaan er wapens die in elke Nederlandse keuken zijn te vinden (bijvoorbeeld messen). In dit laatste geval kan men dus moeilijk voorkomen dat ze in verkeerde handen vallen. We richten ons in deze notitie op de vraag hoe de beveiliging van (de opslag van) wapens is geregeld. De 'boven- en onderkant' van de wapenmarkt is daarbij - om bovengeschetste reden - minder interessant. We beperken ons in deze notitie tot de schietwapens.

De WWM geeft in artikel 1, sub c, een definitie van een schietwapen:

"Een voorwerp geschikt om projectielen of stoffen door een loop af te schieten waarvan de werking berust op het teweegbrengen van een scheikundige ontploffing of een andere scheikundige reactie, of, voor zover de kinetische mondingsenergie hoger is dan 2,2 joule, waarvan de werking berust op een natuurkundig proces".

Wie zich echter de vraag stelt hoe de opslag van schietwapens nu precies is geregeld, komt voor vreemde verrassingen te staan: er blijkt bijna niets te zijn geregeld. Wie zich dan ook nog enigszins verdiept in de praktijk krijgt te maken met instellingen die regelgeving op een andere manier naleven dan in deze regelgeving vermeld staat of die bij gebrek aan (duidelijke) regels, zelf maar iets bedenken ...

Het feit dat wapens gewild zijn brengt de vraag 'waar liggen wapens eigenlijk?' met zich mee. Waar kunnen wapens, al dan niet op een legale manier 'verkregen' worden?

De volgende instellingen kunnen als 'opslag- c.q. vindplaats' dienen:

- gemeentehuizen;
- politiebureaus (zowel rijks- als gemeentepolitie);
- wapenhandels;
- defensie-apparaat (leger, luchtmacht, marine, koninklijke marechaussee).
- overig (schietverenigingen, musea, particulieren, douane, in de bouw enz.).

De vraag naar regelgeving omtrent de opslag van wapens staat niet op zich. De volgende stap voor het LBVM is namelijk de vraag: hoe moet je, met in het achterhoofd deze regels, de instellingen nu gaan beveiligen? Een aantal van de instellingen die in deze notitie aan de orde komen, zullen in de nabije toekomst door VM van beveiliging(-adviezen) worden voorzien (voor zoverre dan niet reeds gebeurt, of gebeurd is; bijvoorbeeld gemeentehuizen). Het defensie-apparaat valt daar echter niet onder en valt daarom - ook in deze notitie - af.

De categorie 'overig' is voor deze notitie te divers en valt daarmee ook af.

In deze notitie lopen we dus drie 'wapenopslagplaatsen' af: gemeentehuizen, politievervestigingen en tenslotte de particuliere wapenhandel. We kijken daarbij steeds eerst naar 'de theorie' (dat wil zeggen de kale regelgeving) en vervolgens naar 'de praktijk'. Het 'kijken naar de praktijk' is gebeurd door te bellen met de betreffende instanties, doorverwezen worden naar andere mogelijke informanten, etc. Ook is er gebeld met mensen/instellingen waarvan bij ons het idee bestond dat zij mogelijkerwijs iets geregeld zouden kunnen hebben omtrent de opslag van wapens (brandweer, C.R.I., bijvoorbeeld).

2 Gemeentehuizen

2.1 Gemeentehuizen theorie

Als men denkt aan een mogelijke opslagplaats voor wapens ligt het niet voor de hand om aan een gemeentehuis te denken. Toch is dit wel degelijk het geval. De WWM regelt namelijk in artikel 8 (zie bijlage 1) dat wapens in bewaring kunnen worden gegeven:

- lid 1: "Hij die een wapen of munitie voorhanden heeft zonder daartoe gerechtigd te zijn, is verplicht deze terstond bij het hoofd van de plaatselijke politie in bewaring te geven."
- lid 2: "Indien dringende, aan het algemeen belang ontleende gronden daartoe aanleiding geven, is het hoofd van de plaatselijke politie bevoegd bij schriftelijk bevel, gericht tot degene die een wapen of munitie voorhanden heeft, te gelasten deze binnen een in dat bevel gestelde termijn bij hem in bewaring te geven."
- lid 3: "Indien dringende, aan het algemeen belang ontleende gronden daartoe aanleiding geven, kan Onze Minister bij algemene bekendmaking gelasten dat personen die een wapen of munitie voorhanden hebben, deze binnen een bepaalde termijn bij het hoofd van de plaatselijke politie in bewaring geven²."

Dit artikel ziet op de inlevering van vuurwapens waarmee op zichzelf geen overtreding behoeft te zijn begaan. Het is mogelijk dat iemand wapens of munitie voorhanden heeft zonder daartoe bevoegd te zijn, terwijl er toch geen aanleiding is hem te vervolgen wegens een strafbaar feit. Het kan zijn dat hij voor het wapen al verlof had, maar dat dit is verlopen of ingetrokken. Het kan ook zijn dat hij het wapen heeft geërfd (maar dus zelf niet bevoegd is een wapen voorhanden te hebben). Ook is nog denkbaar dat het bezit van dit wapen oorspronkelijk vrij was maar dat dit onder de huidige WWM is komen te vallen. In al die gevallen dient het betrokken wapen terstond te worden ingeleverd.

De Memorie van Toelichting geeft vervolgens aan wat men moet verstaan onder 'dringende, aan het algemeen belang ontleende gronden':

"Deze bepaling, die het mogelijk wil maken vergunningen (.....) in te kunnen trekken buiten de normale hiervoor geldende gronden, is bedoeld voor buitengewone omstandigheden. Denkbaar is dat bij onlusten van plaatselijke of anderszins beperkte aard, het geboden voorkomt tijdelijk in bepaalde plaatsen of bij bepaalde groepen van de bevolking wapens uit de circulatie te nemen."

In deze gevallen, waar het de handhaving van de openbare orde betreft, is de burgemeester de 'gezagvoerder' over de politie (zie artikel 25 lid 1 van de Politiewet, bijlage 5). Inleveren bij het hoofd van de plaatselijke politie houdt in deze gevallen dus in: inleveren bij de burgemeester. In praktijk zal dit het gemeentehuis zijn.

² In artikel 7 wordt aangegeven dat (onder ander) vergunningen voor wapens ook kunnen worden ingetrokken "wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende redenen bestaan". Als een vergunning wordt ingetrokken vloeit daaruit voort dat degene die het wapen voorhanden heeft, daartoe niet meer gerechtigd is: artikel 8 treedt dan in werking.

Via artikel 8 WWM kunnen wapens dus op het gemeentehuis terecht komen. Welke wettelijke regels gaan er nu gelden voor het gemeentehuis, dat in dit geval dienst doet als 'opslagruimte' voor wapens? Artikel 8 bevat verder één bepaling over de 'manier waarop' er moet worden bewaard:

lid 5: "Het in bewaring gegeven wapen en de munitie worden, voor zover het hoofd van de plaatselijke politie dat nodig acht, **voor onmiddellijk gebruik ongeschikt gemaakt**",

Wat er verder met het wapen moet gebeuren (in een kluis? in een afgesloten ruimte? in een dichte bureaulade?) wordt niet door dit artikel geregeld. In artikel 33 lid 1 (pas) staat, dat de Minister van Justitie eisen kan stellen ten behoeve van de ruimten waarin wapens (of munitie) worden bewaard. Dit zijn de zogenaamde veiligheidseisen. Deze eisen zijn neergelegd in artikel 29 van Regeling Wapens en Munitie (RWM), zie bijlage 2. De eerste zin van dit artikel leert echter al, dat het betrekking heeft op **bedrijfsruimte** van een **erkende** (bijvoorbeeld wapenhandelaar). Dus deze veiligheidseisen zijn niet van toepassing op de situatie in bijvoorbeeld een gemeentehuis dat een wapen in bewaring gekregen heeft.

In artikel 38 lid 1 staat dat de Minister van Justitie regels kan vaststellen over administratie die door de hoofden van de plaatselijke politie gevoerd wordt. Deze regels worden ook gegeven in het Besluit Wapens en Munitie (BWM), artikel 3 (zie bijlage 2). Het zijn regels omtrent het bij te houden register. De naam en het adres van de bewaargever, de datum van de inbewaringgeving, een omschrijving van het in bewaring gegeven voorwerp, en dergelijke moeten in het register vermeld worden. Onder lid 1 sub e staat nog dat vermeld moet worden "de plaats waar de voorwerpen worden opgeborgen". Maar (weer) geen beschrijving van de plaats of hoé men het wapen moet bewaren.

Conclusie: de WWM stelt in artikel 8 dat wapens in bewaring gegeven kunnen worden bij de burgemeester. De opslag van wapens in het gemeentehuis wordt door deze wet niet geregeld.

2.2 Gemeentehuizen praktijk

De WWM biedt dus weinig tot geen aanknopingspunten voor regels voor **opslag** van wapens in gemeentehuizen. Daarom hebben we in een tiental gemeenten navraag gedaan naar de praktijk³. Samen met de ervaringen die door een aantal 'VM-mensen' in het veld is opgedaan, geeft dit enigszins een indruk van de (wapen-)praktijk in gemeentehuizen. Met nadruk merken we op dat het hier geen 'echt' onderzoek betreft. Het gaat erom een beeld te schetsen van de gevolgde wegen. Het globale beeld van de gemeente ziet er als volgt uit:

- Een aantal gemeenten geeft aan dat het niet voorkomt dat er wapens op het gemeentehuis worden bewaard. Ze reageren zelfs lichtelijk verbaasd op de vraag: het idee dat er wapens op het gemeentehuis zouden kunnen liggen... Wapens die ter bewaring worden aangeboden aan de burgemeester, worden doorgestuurd naar het politiebureau of een wapenhandelaar.

³ We hebben gebeld met de gemeenten Heiloo, Barendrecht, Best, Eibergen, Brummen, Ermelo, Alkmaar, Amersfoort, Utrecht en Breda.

- Een aantal gemeenten geeft aan dat wapens wel worden bewaard op het gemeentehuis⁴.

2.3 Knelpunten tussen theorie en praktijk

- Wapens die volgens de WWM bij het hoofd van de plaatselijke politie ingeleverd worden, komen in bepaalde gevallen op politiebureaus terecht. Gemeentehuizen worden dan niet veilig genoeg bevonden om wapens te bewaren; te weinig controle op mensen die in en uit het gemeentehuis lopen, te weinig mensen om goed toezicht te kunnen houden, geen adequate ruimte om de wapens op te slaan.
- Er zijn geen regelingen omtrent de inhoudelijke bewaargeving op het gemeentehuis; waar moet een wapen bewaard worden? Hoe moet ervoor gezorgd worden? Het ontbreken van deze regeling maakt dat gemeenten óf zelf iets gaan verzinnen (Ermelo en Nijefurd) of de wapens snel doorsturen naar het politiebureau (alle overige benaderde gemeenten).
- De uiteindelijke verantwoording voor het wapen blijft wel bij de burgemeester. Het wapen wordt op grond van een mandaat bewaard door de politie, maar als er iets mee gebeurt (het wordt gestolen, het gaat kapot, het beschadigt) is de burgemeester verantwoordelijk. Het punt hierbij is, dat er ook voor politie dus geen **inhoudelijke** regels zijn voor bewaargeving. Dus het is niet bekend (of in elk geval: niet vastgelegd) waarvóór de burgemeester verantwoordelijk is! Als je als bezitter van het in bewaring gegeven wapen, vervelend wil doen, kun je dus de burgemeester voor van alles en nog wat aanspreken. Volgens een medewerker van het ministerie van Justitie is het een keer voorgekomen dat er een antiek Engels wapen verdwenen is tijdens de inbewaringgeving. (Hij wist niet meer of dit op een politiebureau of op een gemeentehuis is geweest, maar in beide gevallen is de burgemeester verantwoordelijk als het wapen is gevorderd in verband met openbare orde-handhaving). Aan de eigenaar is toen ± f 30.000,- betaald (zonder proces!). Het is jammer dat dit verhaal niet duidelijker/vollediger te achterhalen is, wij zijn namelijk wel benieuwd wie dit bedrag betaald heeft en op grond waarvan?

2.4 Eventuele oplossingen

Twee gemeenten geven zelf oplossingen aan:

- 1 Een kluis op het gemeentehuis zetten in een goed beveiligde ruimte, waar alleen bevoegde mensen komen.
- 2 Een overeenkomst met een wapenhandelaar sluiten op grond waarvan de wapenhandelaar de wapens in bewaring houdt voor de burgemeester. Een wapenhandelaar moet immers voldoen aan bepaalde veiligheidseisen (zie verder paragraaf 4.1). In zo'n overeenkomst kan dan ook de aansprakelijkheid van alle partijen geregeld worden.

⁴ Een opvallend detail (?) hierbij is dat gemeenten die door ons telefonisch zijn benaderd, op één na allemaal aangeven dat er géén wapens op het gemeentehuis worden bewaard. De gemeentehuizen waar wel wapens worden bewaard zijn persoonlijk bezocht door VM-mensen. Het zou dus kunnen zijn dat de gemeenten die telefonisch zijn benaderd niet (helemaal) waarheidsgetrouw hebben geantwoord, bijvoorbeeld omdat zij het telefoontje niet helemaal vertrouwden.

Een medewerker van het **C.R.I.** geeft de volgende mogelijke oplossingen:

1. Met de politie zouden **afspraken** gemaakt kunnen worden, om te zoeken naar een centrale geschikte plaats waar wapens uit deze gemeenten het best (= het meest veilig) opgeslagen kunnen worden.
2. Met goedvinding van de politie kan een wapen **bij de wapenhandelaar** in bewaring gegeven worden. Hiervoor zijn namelijk wel regels voor opslag.
3. Opslaan in een nauwkeurig omschreven ruimte, waarvan de eisen bij iedereen bekend zijn.

(Deze oplossing zou dus, onzes inziens een uitbreiding van de veiligheidseisen uit artikel 29 RWM, inhouden. Uitbreiding in de zin van: ook gemeentehuizen en politiebureaus moeten aan deze eisen voldoen).

Uit dit gesprek bleek ook een verschil tussen de oude Vuurwapenwet (1919) en de huidige Wet Wapens en Munitie (1989). Dit verschil, of beter gezegd: het wegnemen van dit verschil, zou een oplossing kunnen zijn.

De oude Vuurwapenwet stelde in artikel 10 dat 'terzake van de bewaring van vuurwapen- en of munitie voor iemand (die niet bevoegd is deze voorwerpen voorhanden te hebben), is aan de gemeente een **bewaarloon** verschuldigd, waarvan bedrag door ons wordt vastgesteld'.

De WWM spreekt niet van zo'n bewaarloon. Dit is door de Raad van State tegengehouden omdat daar, volgens hen, géén wettelijke grondslag voor is.

Hier wordt wel aan gewerkt, zodat misschien in de toekomst (weer) bewaarloon gevraagd kan worden. De oplossing zou nu kunnen zijn dat de gemeente tegenover het bewaarloon een bewaarruimte stelt, die voldoet aan bepaalde eisen. (Wie die eisen op zou moeten stellen, is onduidelijk, maar je zou bijvoorbeeld de eisen uit 29 RWM kunnen overnemen).

Zo kan de eigenaar van het vuurwapen zien dat hij 'waar voor zijn geld' krijgt.

Uit de inventarisatie bij de gemeenten bleek dat wapens, via het gemeentehuis, terecht kunnen komen op politiebureaus en bij wapenhandelaren. Het is dus interessant om na te gaan of voor deze instanties (wel) bepalingen gelden met betrekking tot de opslag van wapens. In hoofdstuk 3 wordt daarom ingegaan op de bepalingen die gelden voor het politiebureau. In hoofdstuk 4 behandelen we de bepalingen die gelden voor de bedrijfsruimte van een wapenhandelaar

3 Politie

3.1 Politiebureaus theorie

Ook op politiebureaus kunnen wapens aanwezig zijn en wel in 3 gevallen:

- Wapens kunnen in beslag genomen worden.
- Wapens worden door politiefunctionarissen (als onderdeel van hun 'uitrusting') meegenomen.
- Wapens kunnen in bewaring gegeven worden.

Voor wapens die in beslag zijn genomen gelden een aantal wettelijke bepalingen. Deze zijn genoemd in artikel 94 tot en met 116 Wetboek van Strafvordering (zie bijlage 4).

Voor wapens die door politiefunctionarissen worden meegenomen als onderdeel van hun uitrusting moet onderscheid worden gemaakt tussen de gemeentepolitie en de rijkspolitie.

De korpsen van de rijkspolitie zijn onderworpen aan de landelijke richtlijn 'dragen en bewaren van dienstwapens' opgesteld in 1988 door het Ministerie van Justitie. Deze richtlijn is opgesteld omdat in praktijk bleek dat er niet goed werd omgegaan met dienstwapens: er werden zelfs wapens gestolen vanuit bureaus.

De gemeentelijke politiekorpsen zijn niet onderworpen aan deze richtlijn: zij stellen zelf eventuele 'huishoudelijke' regels op voor het bewaren van wapens. Deze regels kunnen worden opgesteld door de korpschef en kunnen dus per korps verschillen.

Het feit dat de gemeentepolitie niet is onderworpen aan de landelijke richtlijn wordt (door iemand van de rijkspolitie) verklaard uit de verschillende manieren van werken van gemeentepolitie en rijkspolitie: "de gemeentepolitie is vaker (meteen van huis uit) 'op pad' en dit vraagt om andere regels dan de rijkspolitie".

Wapens die in bewaring worden gegeven vallen onder de regels van de WWM.

Deze wet geeft in artikel 8, lid 5 en 38 lid 1 enkele regels omtrent het in bewaring geven van wapens. Maar, zoals in 2.1 reeds genoemd is, dit zijn geen regels voor wat betreft 'hoe en waar' er bewaard moet worden.

We hebben een aantal politiebureaus benaderd met de vraag wat zij met de in bewaring gegeven wapens doen.

3.2 Politiebureaus praktijk

We hebben vier korpsen gebeld met de vraag hoe wapens bij hun bureau worden bewaard⁵. De antwoorden zijn allemaal gelijk van strekking: wapens worden op een politiebureau meestal in een wapenkluis bewaard.

Een leuk (?) detail is hierbij wel, dat iemand van het bureau Amsterdam opmerkte, dat politiebureaus zeer slecht beveiligd zijn. Dus wapens worden wel bewaard in een kluis, maar men kan zich natuurlijk afvragen of dit (voldoende) veilig is, als je gemakkelijk bij die kluis kunt komen!

De ervaring van 'VM-mensen' bevestigt deze opmerking:

"Over het algemeen stelt de beveiliging rond de wapenopslag op politiebureaus weinig voor: kasten met de zogenaamde 'waardeberg'-indicatie 2000-5000, vaak ook alleen een stalen deur met een 3 * slot. Een aanvullend alarmsysteem met doormelding is helemaal uitzondering".

⁵ We hebben gebeld met Amsterdam, Bennebroek, Aalsmeer en Uithoorn.

4 Wapenhandelaren

4.1 Wapenhandelaren theorie

Eén van de instellingen waar veel wapens opgeslagen liggen is een wapenhandel. Voor wapenhandelaren gelden, in vergelijking met gemeentehuizen en politiebureaus, de meeste voorschriften.

Naast artikel 8 en 38 gelden ook artikel 26, 27 lid 2, 28 lid 1, en 45 WWM. De handelaar moet een vergunning hebben voor het opslaan van wapens: artikel 26 juncto. 27 lid 1 sub 2. Deze vergunning wordt verleend door het plaatselijke hoofd van de politie, artikel 28 lid 1. De handelaar moet een register bijhouden waarin alle verkregen en overgedragen wapens aangetekend worden; artikel 30 RWM. Lid 8 van dit artikel 30 regelt hoe controle op de handhaving van dit register plaatsvindt. De handelaar moet elke maand aan het hoofd van de plaatselijke politie een per bladzijde ondertekende en gedateerde kopie van het register sturen. Doet een handelaar dit niet, dan wordt zijn erkenning ingetrokken.

Voor handelaren geldt wel artikel 29 RWM. Hierin staan veiligheidseisen met betrekking tot de bedrijfsruimte van de wapenhandelaar (= de erkende).

Artikel 29 RWM luidt:

1. De bedrijfsruimte van de erkende:
 - a. is niet in gebruik als woonruimte;
 - b. is deugdelijk afsluitbaar en is voorzien van een alarminstallatie;
 - c. bevat een deugdelijk afsluitbare bergruimte;
 - d. is niet toegankelijk voor publiek, tenzij daar tevens toezichthoudend personeel aanwezig is.
2. Het bepaalde in het eerste lid, onder a en b, is niet van toepassing op de bedrijfsruimte van de erkende, bedoeld in artikel 8 van het besluit.
3. In de bedrijfsruimte van de erkende worden vuistschietwapens niet uitgesteld op een plaats die vanaf de openbare weg zichtbaar is.
4. Indien in de bedrijfsruimte van de erkende geen toezichthoudend personeel aanwezig is, worden vuistschietwapens opgeslagen in de bergruimte, bedoeld in het eerste lid onder c.

Het punt is nu dat deze eisen niet zijn gepreciseerd. Er wordt geen nadere omschrijving gegeven van 'deugdelijk afsluitbaar' of 'bergruimte'.

Voorstelbaar is dus de situatie dat de ene wapenhandelaar een dure brandkast aanschaft die hij in een aparte kamer zet, terwijl de andere handelaar volstaat met het aanbrengen van een hangslot op een keukenkastje. Immers: wat precies 'deugdelijk afsluitbaar' is wordt niet aangegeven.

Door de verschillen in uitvoering van deze eisen, boet het artikel aan kracht in. Er gaat nu een beperkte dwang van uit. Als een wapenhandelaar door controleurs (uit 32 RWM) wordt aangesproken op het niet-naleven van artikel 29 RWM, zou hij zich kunnen verweren met de stelling dat, volgens zijn maatstaven, de ruimte wél aan de eisen voldoet. Wiens maatstaven er gelden is niet geregeld...Dit voorbeeld biedt, onzes inziens, een opening om de eisen uit artikel 29 RWM concreet uit te werken of tenminste nader te preciseren.

Wij vroegen ons af waarom dit nog niet gebeurd is en belden daarom met de afdeling Bijzondere Wetten van het Ministerie van Justitie.

"Nee, er zijn geen inhoudelijke regels over de in bewaringgeving van wapens. De WWM stelt (in 29 RWM) geen verdere regels dan dat wapens bij de erkende (= wapenhandel) op een 'deugdelijk afgesloten plaats' moeten liggen die 'voorzien is van een alarminstallatie'. Dit is voldoende beveiliging.

De makers van de WWM zijn niet vergeten om dit soort regels voor opslag te stellen; je kan mensen toch niet verplichten om bijvoorbeeld een kluis aan te schaffen.

In praktijk worden wapens meestal op het politiebureau bewaard. Het gebeurt zeker wel dat wapens op het gemeentehuis bewaard worden, want het is vaak een afweging van "wie is het beste beveiligd"?. Dat kan dan het gemeentehuis, maar ook het politiebureau zijn".

(Het probleem dat hier wordt aangegeven -je kunt mensen niet verplichten iets aan te schaffen- komt ook naar voren in het gesprek met de C.R.I. Daar geeft men echter een oplossing: laat bewaarders wél een kluis aanschaffen, maar stel daar bewaarloon tegenover).

Eigenlijk alléén in laatstgenoemd artikel vind je dus inhoudelijke eisen voor de **opslag** van wapens. Een wapenhandel heeft wapens niet alleen in opslag, maar verhandelt ze ook. In enkele gevallen zullen wapens wellicht ook hersteld worden door een wapenhandel.

Voor deze twee gevallen gelden er aparte bepalingen: artikel 9 tot en met 13 WWM. (Hiervoor is een erkenning nodig).

Wij waren benieuwd of er, naast deze WWM, nog meer regelingen van toepassing waren op wapenhandelaren. Daarom hebben we wapenhandelaren gebeld met deze vraag.

4.2 Wapenhandelaren praktijk

1. "Voor het voorhanden hebben van wapens heb je een erkenning nodig, dat staat in de WWM (hij bedoelt: 27 lid 1 sub 2). Voor het opslaan van wapens worden door de **politie** eisen gesteld. We moeten een register bijhouden dat iedere maand door de politie gecontroleerd wordt.
2. "Ik weet niet wat de regels voor opslag van wapens zijn! Daarvoor zou je moeten bellen met de politie".
3. "Ik weet alleen dat je zonder speciale machtiging van het ministerie van justitie helemaal niks mag! Dit staat bijvoorbeeld in de WWM en ook in de Hinderwet. Ik wordt gecontroleerd door de C.R.I. en door het bureau bijzondere wetten. Die komen aan de deur.
Wat regels voor opslag betreft, weet ik dat je geen geladen wapens in je winkel mag hebben".

De wapenhandelaren maken de zaak er niet bepaald duidelijker op.

Ten eerste zeggen zij dat er voor het **opslaan** van wapens regels door de **politie** gesteld worden aan hen. Er staat echter nergens in de WWM dát de politie regels hiervoor mag stellen! De vraag die dus onmiddellijk naar boven komt is "Op welke (wettelijke) grondslag stelt de politie deze eisen"?

Ten tweede zeggen de handelaren dat zij de regels voor opslag niet kénnen.

Het feit dat de wapenhandelaren de opslagregels niet kennen kan als volgt verklaard worden: regels leert men pas kennen als het wel of niet nakomen gevolgen heeft die men bemerkt. Met andere woorden door belonen of straffen (in

de ruime zin van het woord). Als bij handelaren de regels niet via beloning of straf worden gehandhaafd zijn de regels dus hol.

Conclusie: voor handelaren gelden, in vergelijking met gemeentehuizen en politiebureaus de meeste voorschriften. Deze regels worden gesteld door de WWM en door politie.

De inhoudelijke eisen voor opslag van wapens worden gegeven in artikel 29 RWM. Zolang deze eisen niet nader worden omschreven, zijn in praktijk wapenhandelaren 'vrij' voor wat betreft de invulling ervan.

5 Controle op de WWM en haar uitvoeringsbesluiten

Uit de voorgaande hoofdstukken blijkt dat de WWM en met name haar uitvoeringsbesluiten een aantal regels stelt met betrekking tot de opslag van wapens. Het stellen van regels en vereisten heeft echter weinig zin wanneer hierop geen controle wordt uitgeoefend. De controle op de naleving van de regels uit de WWM en haar uitvoeringsbesluiten is geregeld in artikel 45 WWM:

"Met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens deze wet bepaalde zijn belast:

- 1° de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren;
- 2° de door Onze Minister, in overeenstemming met Onze Minister van Verkeer en Waterstaat, bij in de Nederlandsche Staatscourant bekend gemaakte beschikking, aangewezen ambtenaren van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen;
- 3° de ambtenaren van de invoerrechten en accijnzen."

In artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering worden als 'opsporingsambtenaren' aangewezen:

- 1° de officieren van justitie;
- 2° de kantonrechters in zaken welke niet aan hun kennisneming zijn onderworpen;
- 3° de burgemeesters in gemeenten waar geen commissaris van gemeentepolitie is;
- 4° ambtenaren van het Korps Rijkspolitie en van de gemeentepolitie met uitzondering van:
 - a. de bezoldigde ambtenaren in een lagere dan de door Onze Minister van Justitie bepaalde rang;
 - b. de ambtenaren die zijn aangesteld om uitsluitend technisch of administratief werkzaam te zijn;
- 5° de commissarissen van rijkspolitie en de bijzondere ambtenaren van rijkspolitie;
- 6° voor de door Onze Minister van Justitie en van Oorlog te bepalen gevallen: de officieren en onderofficieren van de Koninklijke Marechaussee en de door Onze voornoemde Minister aangewezen andere militairen van dat wapen;
- 7° de door Onze Minister van Justitie aangewezen ambtenaren van het Korps Rijkspolitie en van de gemeentepolitie die binnen het raam van de sterkte en de rangindeling zijn aangesteld om uitsluitend technisch of administratief werkzaam te zijn."

Uit deze opsomming blijkt dat de 'algemeen opsporingsambtenaren' ook toezicht mogen uitoefenen op de naleving van de regels en vereisten uit de WWM.

6 Diverse instanties

Tot slot wordt in dit hoofdstuk een aantal instanties genoemd die door ons zijn benaderd met de vraag of zij regels kennen en/of wellicht zelf regels hebben opgesteld omtrent de opslag van wapens.

De keuze voor deze instanties hing samen met het feit dat we, in sommige gevallen, door andere informanten gewezen zijn op deze instanties. In andere gevallen hing de keuze samen met de uitkomst van 'brainstormen' over de vraag welke instanties nu regels zouden kunnen hebben?

6.1 Brandweer

Naar aanleiding van de brand in een wapenhandel in Amsterdam 3 jaar geleden, belden we de brandweer met de vraag of er soms (bijvoorbeeld naar aanleiding van deze brand) bij de brandweer regels bestaan omtrent de opslag van wapens.

Dit bleek niet het geval te zijn. Slechts de Hinderwet geeft, wat de brandweer betreft, regels voor de opslag. Immers: een instelling die wapens opslaat valt onder de Hinderwet als zijnde 'een hinderwetplichtige instelling'.

Een aantal bepalingen uit deze wet zijn van toepassing: artikel 2, 26, 26b, 28 zijn met name van belang (zie bijlage 3). Hierin wordt gesteld dat er een vergunning nodig is, wie deze vergunning mag verlenen en wat er gedaan wordt als de voorwaarden die hieraan verbonden zijn niet worden nageleefd. Bepalingen omtrent de opslag van wapens zijn in deze wet niet opgenomen.

6.2 Rijksplanologische Dienst e.a.

Bij navraag bleek dat de Rijksplanologische Dienst, het Ministerie van VROM, De Vereniging van Nederlandse Gemeente en de makers van het bouwbesluit ook geen van allen regels hebben opgesteld (of naast de WWM andere regelingen kenden).

6.3 Rijksgebouwendienst

De Rijksgebouwendienst heeft een aantal vereisten opgesteld, waaraan (volgens hen) de opslag van wapens in **vestigingen van de rijkspolitie** moet voldoen.

Er wordt door de Rijksgebouwendienst onderscheid gemaakt tussen:

- automatische wapens;
- inbeslaggenomen wapens;
- inbewaringgenomen wapens van vergunninghouders;
- dienstpistolen.

De eerste drie categorieën wapens moeten worden ondergebracht in een bureau dat 24 uur per dag is bezet.

Binnen de wapenkamer verdient het de voorkeur om de verschillende categorieën wapens in afzonderlijke kasten op te bergen. De kasten dienen inbraakwerend te zijn (RAL RG 626/10 voor een D10 kast), elk voorzien van verschillende sloten en kluisdetectie.

Bij de dienstwapens behorende munitie dient eveneens bij voorkeur in een afzonderlijke kast te worden opgeborgen. De ruimte zelf dient niet te grenzen aan de openbare weg of belendende percelen en dient bij voorkeur inpandig te worden

gesitueerd. In de wanden dienen geen ramen aanwezig te zijn. De ruimte is voorzien van:

- inbraakdetectie-installatie;
- open-slot signalering;
- zonodig een vorm van toegangscontrole;
- inbraakwerend hang- en sluitwerk, klasse extra zwaar (NEN 5088/5089) en dien overeenkomstige materiaal toepassing (DIN 1803).

7 Samenvatting en conclusie

7.1 Samenvatting

1. Voor **gemeentehuizen** geldt dat, ingevolge de WWM, wapens bij de burgemeester in bewaring kunnen worden gegeven. In een aantal gevallen worden wapens doorgestuurd naar het politiebureau. Als ze op het gemeentehuis blijven is dat, omdat het gemeentehuis veiliger is dan het politiebureau. De wapens verblijven dan in een kluis.

Stel nu dat het (nog) vaker gaat voorkomen dat gemeentehuizen wapens moeten bewaren, dan zijn er een aantal oplossingen aangegeven voor het gebrek aan regels over de opslag van wapens in het gemeentehuis:

- Gemeentehuizen laten vallen onder de eisen van artikel 29 RWM.
- Een overeenkomst met wapenhandelaar sluiten, die wapens voor de gemeente gaat houden.
- Afspraken maken met andere gemeente omtrent het kiezen van een centrale, geschikte plaats om wapens te bewaren.
- De gemeente bewaarloon laten innen, wat gebruikt wordt om een goede, veilige bewaarruimte in te richten, waar de wapens komen te liggen.

Inhoudelijke bewaarregels zijn **niet** gegeven in wettelijke regelingen, behalve de plicht om een register bij te houden van wapens die in bewaring worden gegeven: artikel 3 BWM.

2. Voor **politiebureaus** geldt dat in bewaring genomen wapens altijd in een wapenkluis liggen. Op zich lijkt dit prima, maar er is aangegeven dat politiebureaus lang niet altijd goed beveiligd zijn. Om die reden is het LBVM bijvoorbeeld ook gestart met het project 'beveiliging van politievervestingen' (RATP-werkgroep, 5-12-1991).

Voor de wapens die deel uit maken van de 'dienst-uitrusting' bestaat er voor de korpsen van de rijkspolitie een landelijke richtlijn 'dragen en bewaren van dienstwapens'. Deze richtlijn geldt niet voor de gemeentelijke politiekorpsen. Bovendien heeft de Rijksgebouwendienst een aantal vereisten opgesteld waar aan volgens hen de opslag van wapens moet voldoen.

Eventuele regels voor de gemeentepolitie kunnen, per korps, worden vastgesteld door de korpschef.

De regels voor wapens zijn neergelegd in artikel 94-120 Wetboek van Strafvordering.

3. Voor **wapenhandelaren** geldt dat er veel geregeld is omtrent vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens in de WWM, maar dat handelaren niets weten van voorwaarden omtrent de **opslag** van wapens! De politie stelt vaak wel eisen vast, maar deze berusten niet op enige wettelijke bepaling. Naleving van en controle op deze eisen is dus niet mogelijk. Wel kan de vraag worden gesteld of er behoefte is aan deze voorwaarden, juist omdat er zo weinig wettelijk wordt geregeld!

Wat betreft de regels die gelden voor bewaargeving kan slechts genoemd worden artikel 29 en 30 WWM jo. 42 RWM: Veiligheidseisen voor de bedrijfsruimte van de wapenhandelaar en het bijhouden van een register door

wapenhandelaar. Zolang de veiligheidseisen niet nader worden omschreven, zijn in praktijk de wapenhandelaren 'vrij' voor wat betreft de invulling ervan! Naast de WWM geldt voor een wapenhandelaar de Hinderwet. Met name de artikelen, 2, 26, 26b en 28 zijn van belang. Hierin wordt gesteld dat er een vergunning nodig is, wie deze vergunning mag verlenen en wat er wordt gedaan als de voorwaarden die hieraan verbonden zijn niet worden nageleefd.

4. De controle op de naleving van de regels uit de WWM en haar uitvoeringsbesluiten is geregeld in artikel 45 WWM. Uit dit artikel blijkt dat, naast 'aangewezen' ambtenaren, ook de algemene opsporingsambtenaar dit toezicht mag uitoefenen.
5. Bij diverse instanties (de Rijksgebouwendienst, brandweer, rijkspolitiedienst, Ministerie van VROM, de VNG, de makers van het Bouwbesluit) is gevraagd of zij (interne) regels hebben opgesteld voor de opslag van wapens. 'Slechts' de RGD heeft een aantal vereisten opgesteld waaraan volgens hen de opslag van wapens in vestigingen van de rijks politie moet voldoen.

7.2 Conclusie

De vraag naar regels omtrent opslag van wapens bij gemeentehuizen, wapenhandelaren en politiebureaus kan als volgt worden beantwoord.

Hoewel de WWM aangeeft dat de burgemeester wapens in bewaring kan krijgen, geeft deze wet **geen** regels omtrent hoe en waar hij moet bewaren. In praktijk blijkt dat wapens ook op het politiebureau worden bewaard. Ook voor deze situatie zijn **geen** inhoudelijke eisen gesteld.

Voor beide instanties geldt slechts een registratieplicht (het bijhouden van een register van in bewaring gegeven wapens).

Wapenhandelaren moeten, volgens de WWM, aan bepaalde eisen voldoen. Echter; de **enige** inhoudelijke eis, artikel 29 WM, gaat over de bedrijfsruimte van de handelaar. Deze eisen moeten concreet omschreven worden, of ten minste nader omschreven worden, zodat er uniformiteit ontstaat omtrent de invulling van begrippen 'deugdelijk afsluitbaar' en 'bergruimte'. Handelaren zelf geven aan dat er wel voorwaarden door de politie worden gesteld, maar zij zijn niet bekend met deze voorwaarden. Wapenhandelaren zullen wapens ook verhandelen en/of repareren. Voor deze situaties zijn er beduidend meer wettelijke vereisten, zoals artikel 9 tot en met 13 WWM.

Daarnaast valt een wapenhandel onder de Hinderwet. Deze wet geeft een aantal vereisten in onder andere de artikelen 2, 26, 26b en 28.

Instanties waarvan men eventueel zou verwachten dat zij regels over opslag van wapens stellen, geven aan deze regels niet te hebben. In sommige antwoorden klinkt zelfs door dat het niet wenselijk is om (nog meer) regels te gaan stellen, in verband met financiële gevolgen bij de bewaarder.

Uit bovenstaande kunnen twee aanbevelingen worden afgeleid:

1. Preciseer de eisen uit artikel 29 RWM.
2. Maak deze eisen van toepassing op **iedere** opslag- c.q. vindplaats van wapens. Zo vallen ook het gemeentehuis en het politiebureau onder de eisen van 29 RWM.

Nawoord

De informatie die is opgenomen in deze notitie is verkregen via (gesprekken met) informanten, die wij op deze plek daarvoor willen bedanken.

In het bijzonder gaat onze dank uit naar de heer P. Tazelaar, Centrale Recherche Informatiedienst; de heer Bijlsma, Brandweer Amsterdam; de heer Eedinga, Vereniging van Nederlandse Gemeenten; Kerba BV, Munts, Samoerai - wapenhandelaars te Amsterdam; de heer F. Heugen, RBVM; de heer P. Verschoten, Ministerie van Justitie; mevrouw N. van Klingereren, Rijks Planologische Dienst; de heer Smit, (die zijn medewerking verleende aan de totstandkoming van het Bouwbesluit); Ministerie van Justitie, Afdeling Bijzondere Wetten.

Tevens willen wij mevrouw B. van Bakel van het LBVM, de heer T. Boot van het TBBS en de heer H. Stienstra van DSP bedanken voor hun bijdrage aan de totstandkoming van deze notitie.

Bijlage 1

Wet Wapens en Munitie

Artikel 7

- 1. De in deze wet genoemde consenten, vergunningen, verloven en ontheffingen kunnen, onverminderd de bijzondere gronden tot weigering daarvan, worden geweigerd wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende, redenen bestaan.
- 2. De in deze wet genoemde consenten, vergunningen, verloven en ontheffingen, kunnen, onverminderd de bijzondere gronden tot wijziging of intrekking daarvan, door Onze Minister worden gewijzigd of ingetrokken, wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende, redenen bestaan.

Artikel 8

- 1. Hij die een wapen of munitie voorhanden heeft, zonder daartoe gerechtigd te zijn, is verplicht deze terstond bij het hoofd van de plaatselijke politie in bewaring te geven.
- 2. Indien dringende, aan het algemeen belang ontleende, gronden daartoe aanleiding geven is het hoofd van de plaatselijke politie bevoegd bij schriftelijk bevel, gericht tot degene die een wapen of munitie voorhanden heeft, te gelasten deze binnen een in dat bevel gestelde termijn bij hem in bewaring te geven.
- 3. Indien dringende, aan het algemeen belang ontleende, gronden daartoe aanleiding geven, kan Onze Minister bij algemene bekendmaking gelasten dat personen die een wapen of munitie voorhanden hebben, deze binnen een bepaalde termijn bij het hoofd van de plaatselijke politie in bewaring geven.
- 4. Bij toepassing van het tweede of derde lid wordt aangegeven welke gronden daartoe aanleiding hebben gegeven, tenzij zwaarwegende belangen zich daartegen verzetten.
- 5. Het in bewaring gegeven wapen en de munitie worden, voor zover het hoofd van de plaatselijke politie dat nodig acht, voor onmiddellijk gebruik ongeschikt gemaakt.
- 6. Over het in bewaring gegeven wapen en de munitie kan de rechthebbende beschikken met goedvinden van het hoofd van de plaatselijke politie.
- 7. De eigendom van het in bewaring gegeven wapen en de munitie gaat nadat de bewaring vijf jaren heeft geduurd over op de Staat, tenzij de rechthebbende binnen drie maanden voor het verstrijken van die termijn heeft verklaard daartegen bezwaar te hebben. Door een verklaring als hiervoor bedoeld vangt een nieuwe termijn van vijf jaren aan.
- 8. De bepalingen van dit artikel doen niet af aan de bevoegdheid tot toepassing van de wettelijke voorschriften inzake inbeslagneming, verbeurdverklaring en onttrekking aan het verkeer.
- 9. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gegeven over de wijze van uitvoering van dit artikel.

Artikel 26

- 1. Het is verboden een wapen of munitie van de categorieën 2 en 3 voorhanden te hebben.
- 2. Het is verboden een wapen van de categorieën 2,3 en 4 te dragen.
- 3. Onze Minister kan bij in de Nederlandse Staatscourant bekend te maken beschikking vrijstelling verlenen van:
 - 1. het verbod van het eerste lid voor wapens of munitie van categorie 3;
 - 2. het verbod van het tweede lid voor wapens van de categorieën 3 en 4.

Artikel 27

- 1. Artikel 26, eerste lid, is niet van toepassing op:
 - 1. de krijgsmacht en de politie;
 - 2. de beheerders van bedrijven, die een erkenning hebben als bedoeld in artikel 9, voor wapens en munitie waarop de erkenning betrekking heeft;
 - 3. houders van een consent tot binnenkomen of uitgaan voor de wapens en de munitie waarop het consent betrekking heeft;
 - 4. hen die wapens of munitie vervoeren, hetzij overeenkomstig een vrijstelling op grond van artikel 22, derde lid, hetzij op grond van een vergunning of verlof tot vervoer, die blijkt uit tijdens het vervoer aanwezige documenten.

Artikel 28

- 1. Verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie wordt, uitsluitend voor wapens en munitie behorend tot categorie 3, verleend door het hoofd van de plaatselijke politie in de woon- of verblijfplaats van de aanvrager dan wel, wanneer de aanvrager geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, door Onze Minister.
- 2. Een verlof wordt verleend indien:
 - a. de aanvrager de door Onze Minister vastgestelde gegevens en bescheiden, alsmede de overige inlichtingen die voor de beoordeling van de aanvraag naar het redelijk oordeel van het hoofd van de plaatselijk politie van belang zijn, heeft overlegd;
 - b. een redelijk belang de verlening van het verlof vordert;
 - c. er geen reden is om te vrezen dat misbruik zal worden gemaakt van het verlof dan wel van wapens of munitie.
- 3. Onze Minister kan bij in de Nederlandse Staatscourant bekend te maken beschikking nadere regels vaststellen inzake medische geschiktheid en vaardigheid in het omgaan met wapens. Voor zover zulke regels zijn vastgesteld, behoort een bewijsstuk dat de aanvrager daaraan voldoet, tot in de het tweede lid, onder a, bedoelde bescheiden.
- 4. Het belang met het oog waarop het verlof is verleend, wordt in het verlof omschreven.
- 5. Een verlof heeft een geldigheid van ten hoogste een jaar en kan worden verlengd, indien aan de vereisten voor de verlening daarvan nog wordt voldaan.

Artikel 33

- 1. Onverminderd artikel 10, vierde lid, kan Onze Minister, ten behoeve van de beveiliging, eisen vaststellen, waaraan ruimten en vervoermiddelen, waarin wapens of munitie van de categorieën 2 en 3 worden bewaard of vervoerd, moeten voldoen. Worden zulke eisen vastgesteld voor ruimten en vervoermiddelen, in gebruik bij de krijgsmacht, dan geschiedt dit door Onze Minister van Defensie.
- 2. Onze Minister kan, ten behoeve van de veiligheid, technische eisen vaststellen, waaraan wapens en munitie van de categorie 3 bij overdracht aan personen die een verlof tot verkrijging als bedoeld in art. 32 hebben, moeten voldoen.

Artikel 38

- 1. Onze Minister kan regels vaststellen over de door Onze Commissarissen in de provincie en de hoofden van de plaatselijke politie bij de uitvoering van deze wet te voeren administratie.
- 2. Bij de uitvoering van deze wet volgen Onze Commissarissen in de provincie en de hoofden van de plaatselijke politie de aanwijzingen van Onze Minister.

Artikel 42

Onze Minister geeft regels betreffende een door de erkende te houden register waarin alle door deze onder enige titel verkregen of overgedragen wapens en munitie worden aangetekend.

Artikel 45

- 1. Met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens deze wet bepaalde zijn belast:
 - 1. de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren;
 - 2. de door Onze Minister, in overeenstemming met Onze Minister van Verkeer en Waterstaat, bij in de Nederlandse Staatscourant bekend gemaakte beschikking aangewezen ambtenaren van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen;
 - 3. de ambtenaren van de invoerrechten en accijnzen.

Bijlage 2

Bijlage 3

Bijlage 4

Bijlage 5

Bijlage 6